

Dorđe Kuburić

FEED YOUR HEAD

Kaže:

Ja sam biljka koja raste na kamenu
I živim od buba koje umru u meni.

I nastavlja:

Ja sam prah sa dušom,
Ja sam modro jezero sred šume.

Povešću te u šetnju oko zaliva.
Letećemo mojim malim astralnim avionom.
I vratiću te istog dana.

Dodajem:

Puh ti je rekao da nahraniš glavu,
A ne da juriš zečeve.

I završavam:

Zatvoriću vrata i odškrinuću prozor.

VETAR U LEĐA

Pohađao sam
kurs kreativnog pisanja.

Hoteći da spoznam
epifaniju
naučio sam
kako se iz hobija piše pesma.

Vrhovni arhitekta interaktivne nastave
uveo je disciplinu,
ukinuo vreme i prostor
i postavio motivacione zadatke:
ekspresivno izraziti emocije
i veštinu njihovog prenošenja,
doživeti radost pisanja;

posavetovao nas
realistično
kako objaviti knjigu
i zaraditi pare.

Naučio sam ponešto
o procesu stvaranja,
iskusio veliki prasak koji rađa univerzum priče,
iskopao skriveni talenat.

Dobio sam vetar u leđa
i ustuknuo.

Uzveravši se do svoje kule
izvadio sam iz police
knjigu Edgara Poa
i otvorio
Filozofiju kompozicije
u kojoj piše:
nikad više.

KONJ

Suspregnut olabavljenim kajasima
ne može da me povuče.
Zbunjen i plemenit
njuška vazduh;
sanjari livadu,
svoj iskonski dom.

I gleda
poizdalje i iz potaje
teške konje
što grme
dok tegle gvožđuriju
i otežale im glave.

*A drum kraja nema.*¹

---

¹ Vasko Popa.

TRAGОВИ U PESKU

Osmatraš već viđene krajolike, gonetaš, opet, zagonetku talasanja pustog mora.
 Dospevaš u isti, poznati vilajet. Ali drugačiji;
 izokrenuti deža vi.

Posle se sećaš kako si olako tekao buduće uspomene,
 zaumne svetove
 koji se opiru i neće u pesmu.

Jer ta samotna vremena poezije i vina
 tek su topli tragovi u pesku.

A u praznoj kući
 ničeg više nema.

SUTON

Blesnuo je, od sunca
*kornjačin oklop opran kišom*²

od jutros je leto

osupnuo sam ta
 pesmama iz dvorišta

darovao cveće i travu
 a dobio uzdarje:
 podnevni lepet ptica i njihov poj

pod senovitim rujem
 brojim svoje senke

i posmatram mrave
 kako razvlače bubu
 koju su netom ubili

---

² Stevan Raičković.

RAVNIČARSKI SPLIN

Teram kombajn
tu crvenu lađu što brekće požutelom pučinom
čiji je horizont oslonjen o nebo boje okeana.
Vidokrug je monoton
i skoro dosadan
kao sura krešteća ptičurina nad mojom glavom
(koju bih da oteram,
a ona neće da ode).
Za sobom ostavljam
ružnu strnjiku
i zlačane bale slame
od kojih će
(docnije)
skitnica sačiniti udobnu postelju
i počinuti
sam na svetu
zapluskivan zvučnim talasima udaljenih laveža
i napasletku
skočiće da pobegne
grubo osujećen baterijskom lampom noćnog čuvara.

COOL, BABY, COOL

Uputi se prema beloju letnjoj noći
prema munjama koje palacaju van domašaja gromobrana svemira.
Uđi u dvorište, otkopaj krtičnjak i kreni lavirintom.
Stići ćeš
do svetlog vilajeta
u praskozorje
i ugledati tužnog petla koji lepetom krila rasteruje noć.
A tamo se ne peva.
Niti se čuje poj ptica.
Pa ni petli ne kukuriču.
Ipak,
*negde zapeva truba.*³
To Majlsova hladna plavet oblikuje
lelek leta
i dreši
hladne čvorove.

---

³ Momčilo Nastasijević.